

prima instanță: O. Parfeni
instanța de apel: N. Traciuc, M. Anton, Iu. Cotruță

dosarul nr. 2ra-1151/16

ÎNCHEIERE

08 iunie 20216

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al
Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul: Iulia Sîrcu

Judecătorii

Mariana Pitic

Iurie Bejenaru

examinînd chestiunea admisibilității recursului declarat de Sușco Ghennadi, în pricina civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Sușco Ghennadi împotriva Ministerului Justiției al Republicii Moldova cu privire la constatarea faptului tergiversării examinării cauzei, repararea prejudiciului moral și material, după expunerea esenței cauzei de către judecătorul raportor

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 21 ianuarie 2016, prin care a fost respins apelul declarat de Sușco Ghennadi și menținută hotărîrea Judecătoriei Buiucani mun. Chișinău din 24 martie 2015,

c o n s t a ț ă:

La data de 17 octombrie 2014 Sușco Ghennadi a depus cerere de chemare în judecată împotriva Ministerului Justiției, prin care a solicitat constatarea faptului tergiversării examinării cauzei în procedură de faliment a SRL „Crescendo”, încasarea prejudiciului moral prin examinarea tardivă și ineficientă a cauzei în sumă de 2 000 000 lei, încasarea contravalorii bunurilor care urmau să-i fie returnate în urma încheierii procedurii insolvenței în sumă de 15 000 000 lei.

În motivarea acțiunii reclamantul Sușco Ghennadi a indicat că este fondator cu cota de 92% din capitalul statutar al SRL „Crescendo”.

La data de 17 iunie 2005, prin încheierea Curții de Apel Chișinău pe cauza nr. 2e-1752/2005, a fost primită cererea FM „BRUCVUD” privind intentarea procedurii insolvenței față de SRL „Crescendo”.

Conform prevederilor Legii insolvenței procedura insolvenței nu poate depăși termenul de trei ani, adică aceasta urma să fie finalizată pînă la data de 17 iunie 2008.

La data de 5 martie 2007, activele imobiliare ale debitorului SRL „Crescendo” reprezentau 48 000 000 lei, acest fapt fiind confirmat prin procesele -

verbale ale adunării creditorilor. Valoarea de bilanț a activelor depășea 60000000 lei.

Datoriile conform tabelului creanțelor aprobat de către instanța de judecată reprezentau la data deschiderii procedurii insolvenței 32000000 lei.

Prin urmare, către fondatori urmau să fie returnate bunuri ce reprezintă suma de 15000000 lei. Astfel, aceste bunuri nu-i sunt restituite și nici nu cunoaște care este situația procedurii, aceasta nu este finalizată în termenii prevăzuți de lege, dar nici nu-i informat asupra motivelor tergiversării exagerate a examinării cauzei.

La data de 27 decembrie 2013 a depus o cerere prin care a cerut anularea proceselor-verbale falsificate din data de 23.12.2013 și pentru declararea nulității proceselor-verbale ale adunării creditorilor din data de 03.12.2013 și nr.2 din 12.12.2012.

Susține că la momentul de față această cerere nu a fost examinată și nu cunoaște rezultatul examinării acesteia.

În opinia reclamantului examinarea tardivă a provocat grave prejudicii materiale, dat fiind faptul că există diferență substanțială dintre datoriile întreprinderii și activele întreprinderii de care nu se mai poate folosi. Tabelul creanțelor arată suma datoriilor de 30 489 418 lei, iar bunurile imobiliare valorau la situația lunii august 2006 - 42 milioane lei.

Mai indică reclamantul că în perioada desfășurării procedurii insolvenței a adresat numeroase cereri către instanța de insolvență, dar acestea n-au fost examinate nici nu a fost informat asupra cauzelor tergiversării peste orice limită legal admisibilă a procedurii insolvenței.

Susține că în perioada dată de timp fondatorii practic au fost lipsiți de unica sursă de existență și au fost împiedicați să desfășoare o activitate profesională. În calitate de fondator nu are nici bunuri și nici dreptul legitim de a practica activitate de antreprenariat, astfel fiindu-i afectată situația morală și familială.

În calitate de fondator a fost deposedat de bunurile care aparțineau SRL „Crescendo” și care au fost irosite ca urmare a examinării ineficiente a cazului. Suma achitată ca onorariu administratorului insolvenței este nejustificată și ilegală deoarece acesta nu a îndeplinit corespunzător obligațiile sale, dar instanța de judecată a dispus achitarea onorariului în sumă de 846560 lei.

Prin hotărâre Judecătoria Buiucani mun.Chișinău din la 24 martie 2015 acțiunea a fost respinsă.

La data de 12 mai 2015 Sușco Ghennadi a depus cerere de apel, prin care a solicitat admiterea cererii, casarea hotărârii și rejudecarea cauzei.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 21 ianuarie 2016 a fost respins apelul declarat de Sușco Ghennadi și menținută hotărârea primei instanțe.

Instanța de apel la emiterea deciziei a invocat prevederile art. 2 din Legea insolvenței, conform căreia insolvența este situația financiară a debitorului caracterizată prin incapacitatea de a-și onora obligațiile de plată.

Reieșind din materialul probatoriu administrat în speță, Colegiul civil al instanței de apel a considerat că cererea reclamantului cu privire la constatarea încălcării termenului rezonabil de examinare a cauzei, la caz, a procesului de insolvență intentat, nu este întemeiată.

Or, examinarea cauzei în instanța de insolvență se datorează incapacității (debitorului) SRL „Crescendo” de a-și onora obligațiile de plată față de creditorii persoane juridice cât și persoane fizice. Nu este nimic care să indice faptul că, statul poate fi responsabil pentru încălcarea termenului de judecare a cauzei care se datorează insolvenței debitorului (cauza Reynbakh vs Rusia).

Instanța de apel a menționat în susținerea concluziilor sale că în sensul art.6 CEDO examinarea cauzei trebuie să aibă loc în termen rezonabil, care nu înseamnă că un stat poate fi considerat responsabil pentru neexaminarea în termen rezonabil a cauzei care se datorează insolvenței debitorului, iar aceasta constituie temei de respingere a acțiunii.

La fel, instanța de apel a constatat că prin acțiunea dedusă judecării reclamantul Sușco Ghennadi contestă acțiunile instanței de insolvență ce țin de onorariul administratorului insolvenței, despre procesele-verbale ale adunării creditorilor, despre nereturnarea instanței de insolvență a 15 milioane de lei, ceea ce este inadmisibil în raport cu prevederile Legii privind repararea de către stat a prejudiciului cauzat prin încălcarea dreptului la judecare în termen rezonabil a cauzei sau a dreptului la executarea în termen rezonabil a hotărârii judecătorești, or această lege nu constituie un instrument pentru încasarea din contul statului a sumelor, la caz, asupra cărora urmează să se expună instanța de insolvență.

Mai mult, instanța de apel, în temeiul art. 2 alin. 1 din Legea privind repararea de către stat a prejudiciului cauzat prin încălcarea dreptului la judecare în termen rezonabil a cauzei sau a dreptului la executarea în termen rezonabil a hotărârii judecătorești, a stabilit că Sușco Ghennadi nu este reclamantul corespunzător în litigiul dedus judecării, calitatea de reclamant revenindu-i SRL „Crescendo”, administratorul căruia este Munteanu Oleg și față de care a fost intentat procesul de insolvență.

La 25 februarie 2016, în termenul stabilit de lege, Sușco Ghennadi a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând casarea deciziei recurate și dispunerea rejudecării cauzei.

În motivarea recursului recurentul a invocat că instanțele de judecată ierarhic inferioare nu au dat nici o apreciere faptului că insolvabilitatea este expres limitată în timp, iar tergiversarea nu are la bază nici un motiv obiectiv.

Examinînd temeiurile recursului în raport cu materialele pricinii civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat este inadmisibil.

În conformitate cu art.432 CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art.432 alin.(2), (3) și (4) CPC.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Sușco Ghennadi nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432, alin.(2), (3) și (4) CPC.

Astfel, analizînd actele cauzei, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ constată că argumentele formulate în recurs se limitează la situația de apreciere de către instanțele ierarhic inferioare a circumstanțelor de fapt a cauzei, iar argumentele invocate în recurs, în esența lor, sînt similare argumentelor invocate atît în prima instanță cît și în instanța de apel și sînt expuse asupra circumstanțelor de fapt și nu de drept.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. art. 432, alin.(2), (3) și (4) CPC, fără a se examina temeinicia lor.

Pe cînd, alte argumente invocate în recurs nu au relevanță, deoarece nu denotă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate și urmează a fi respins. Or recursul, exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se numai legalitatea deciziei dar nu și temeinicia în fapt.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează că conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991), însă motivele recursului invocat în speță sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat în mod corespunzător.

În astfel de circumstanțe, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de Sușco Ghennadi ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 270, 431 alin. (2), art. 433 lit. a), art. 440 CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Recursul declarat de Sușco Ghennadi se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului, judecătorul

Iulia Sîrcu

Judecătorii

Mariana Pitic

Iurie Bejenaru